

SÁNTHA ATTILA

Egy szál La France rózsa

*Bújkáltam jóideig,
Hogy magamtól vagy mástól,
ezt inkább hagyjuk.*

*Volt idő, hogy mégsem:
igen, volt idő.*

*Aztán halkán zakatolva
ragyogó, zöld expresszvonat.
Nem tudom, hogy miért.
Hogy miért az.*

*Agysejtjeimből ki-kitörve,
ragyogó, zöld expresszvonat.
Mert ki mondhatja el, hogy ő ura?
Neki, a vonatnak.*

*S most már tudom,
a helyzet fokozódik,
és szél, az van.
Egy szál La France rózsa.*

*A szó, csak az, csak az,
lentről jövőn, de mégse tisztán,
csak az, mi régről megmaradt.*

*És elrejt.
Sörbe. Kancsóba. Asztali lámpába.
Magamtól.
Magamba.
Igen, a rejtek megmaradt.*

*Volt idő, volt, igen, tudom.
Amikor. Ahogy.
Egy szál La France rózsa.*

*Agysejtjeimből ki-kitörve
ragyogó, zöld expresszvonat.*

Hallgatag Mária

*Nem voltál te csendes,
dúdoltál, öleltél,
s ha vihar odakint,
csak neveltél.*

*Ha gondban voltam,
emlőid elővetted:
nyugodj meg, kicsim,
tente, tente.*

*De a kiseded nem jött,
ottragadt az égben,
semmidőben.*

*Nevetésed szürkült,
emlőid örökre eltetted,
hallgatag Mária.*

Amállal a bálban

*Most azon kéne elmerengnem,
mért van, hogy csak akkor,
mikor nem vagy,
mikor az egyszerű is bonyol**

*s nem mikor még együtt,
mikor a ruha nem még elnyűtt,
mikor a kapuban még bőrig ázva
ketten egyszál nagykabátban*

töröltem le rólad a port

** és az alvás retteg*

Egyszer már véget ért

*És egyszer véget ér a,
egyszer véget ér.
Gát alatt az ér,
felfakad a, felfakad,
genny a seb alatt,
mag a hó alatt,
költőnk és fara.*

*És ha felfakad,
hát lábrakap,
melyek aztán elszakad,
körbe-körbe hajszanak,
s mégisincs mivégre,
miről, hol és kivégett
szól a dal.*

*Sejtem, ez a ráadás,
kitörés a, holott
bekapom a bogot,
a nő átmegy az utcán,
boldogok a boldogok,
vissza se néz, az ám!*